

Impactul sistemelor de măsurare a performanței asupra gestionării carierei academice

Doctorand Claudia URDARI

Conducători de doctorat:

Prof.univ. Alain BURLAUD

Prof.univ. Adriana TIRON-TUDOR

Domeniul învățământului superior a fost întotdeauna de o importanță capitală pentru dezvoltarea economică și socială (Burlaud, 2007). Instituțiile de învățământ superior au lucrat neîntrerupt spre a asigura progres global și a educa populația tânără. Cu toate acestea, în ultimele decenii, domeniul învățământului superior a trecut prin numeroase schimbări care au dus la transformarea sa fundamentală.

Pentru început, cererea educațională a crescut simțitor, instituțiile de învățământ superior deschizând porțile pentru toți cei interesați în obținerea unei diplome de studii (Kogan și colab., 1994). Însă guvernele nu au fost pregătite financiar pentru a susține o educația de masă (Teixeira et al., 2004). Pentru a acoperi această incapacitate, ele au încurajat instituțiile de învățământ superior să dezvolte o abordare de afaceri și să atragă finanțare externă pentru a asigura o bună funcționare internă (Amaral et al., 2003). Ca urmare a acestui fapt, instituțiile de învățământ superior au adoptat în abundență practici comerciale private, transformând domeniul învățământului superior într-un mediu extrem de competitiv. În plus, aceste modificări au condus la dezvoltarea unei piețe a învățământului superior (Thornton și Ocasio, 1999), unde instituțiile de succes sunt definite prin capacitatea lor de a strânge fonduri și de a atrage studenți.

În acest mediu global, clasamentele universitare internaționale și sistemele de acreditare au apărut ca instrumente de evaluare a performanțelor învățământului superior. În special, clasamentele universitare internaționale au atras o atenție foarte mare, datorită capacității lor de a asigura controlul învățământului superior prin utilizarea unor măsurători simple pentru a crea o ordine socială (Ruef și Scott, 1998). Aparent posibilitatea de a reflecta realitatea învățământului superior, a devenit o emblemă de legitimitate. În prezent, instituțiile de învățământ superior le-au folosit pentru a-și construi reputația și de a crește rata de supraviețuire (Meyer și Rowan, 1991).

Până în prezent, subiectul măsurătorilor de performanță este raportat ca o zonă slab cercetată în învățământul superior (ter Bogt și Scapens, 2012). Majoritatea studiilor care se concentrează pe acest subiect, pun în evidență în mod general transformările care au loc în acest câmp, fără să se uite la impactul pe care acestea îl au asupra indivizilor. Pe lângă acestea, cele câteva studii care abordează nivelul individual se concentrează pe înțelegerea rolului clasificării în formarea domeniului învățământului superior și nu acoperă modificările apărute în gestionarea carierei academice.

Prin urmare, acest studiu își propune să umple acest gol, prin schițarea unei imagini de ansamblu cu privire la impactul sistemelor de măsurare a performanței în învățământul superior asupra gestionării carierei academice. Concepută pentru domeniul învățământului superior, această teză se concentrează asupra a trei întrebări interdependente de cercetare care au ca scop să ofere un răspuns cu privire la modul în care cariera academică arată în prezent și direcția înspre care aceasta se îndreaptă:

- Ce măsurători de performanță și sisteme de acreditare folosesc clasamentele internaționale?
- Ce impact au acestea asupra acțiunilor întreprinse de instituțiile de învățământ superior?
- Cum modelează sistemele de evaluare a performanței managementul carierei academice?

Până în acest moment, nu a fost realizat nici un studiu care acoperă subiectul dezvoltării carierei prin prisma instituționalizării sistemelor de măsurare a performanței. Câteva studii în domeniul resurselor umane analizează atitudinea și performanța persoanelor la locul de muncă (Slocum și Cron, 1985), precum și impactul managementului resurselor umane asupra performanței organizaționale (Delaney și Huselid, 1996). Cu toate acestea, eu susțin aici că în mediul global actual, o atenție sporită trebuie acordată tehnicilor contabile și a modului în care acestea sunt folosite pentru a controla dezvoltarea carierei persoanelor în cadrul unor medii specifice.

Câteva studii fac aluzie la impactul măsurătorilor de performanță privind organizațiile și personalul (ter Bogt și Scapens, 2012; Pelger și Grottke, 2015; Raineri, 2015), dar nu asociază aceste măsurători cu clasamentele internaționale și sistemele de acreditare. Aceste studii atrag atenția asupra dezvoltării unor programe doctorale și greșelile curriculare asociate, dar nu merg mai departe să facă legătură între formarea de doctorate și dezvoltarea carierei academice.

În Franța, câțiva cercetători au avansat tema clasamentelor internaționale și impactul acestora asupra mediului de învățământ superior (BURLAUD, 2007; Courpasson și Guedri, 2007; Nioche, 2007; Lussier, 2014). Unii discută șocul instituțiilor franceze atunci când se confruntă cu învățământul de masă, globalizarea și internaționalizarea, precum și dificultatea de aliniere la standardele internaționale de învățământ superior prin dezvoltarea de programe care atrag studenți străini. Alte studii subliniază că apariția clasamentelor internaționale au afectat mediul academic francez și sugerează că fundamentele academice sunt în curs de transformare. Un studiu în special (Lussier, 2014), a acoperit subiectul schimbării naturale a practicilor de evaluare și adaptare a comportamentului în mediul academic.

Cu toate acestea, nici unul dintre aceste studii nu arată ce măsoară clasamentele universitare internaționale și sistemele de acreditare. Ca să înțelegem de ce comportamentul indivizilor se schimbă și modul în care este afectată cariera lor de aceasta, este necesar să analizăm conținutul sistemelor de măsurare a performanței internaționale. Legătura lor cu sistemele de evaluare internă trebuie să fie subliniată, precum și presiunea pe care instituțiile de învățământ superior o pun pe membrii lor.

În plus, percepția indivizilor se schimbă prin interacțiunea lor cu ceilalți. Descoperirea și instituționalizarea practicilor de succes se realizează rapid prin răspândirea informațiilor prin viu grai, unde tânără generație de academicieni învață de la persoanele cu mai multă experiență ce înseamnă succesul și cum poate fi atins. Cu toate acestea, informațiile nu pot fi transmise în întregime și astfel se face o selecție în mod natural pe baza a ceea ce este considerat important la un moment în timp.

Acesta este motivul pentru care perspectiva interpretativă a jucat un rol important în dezvoltarea cercetării mele. Schimbările din domeniul academic nu pot fi explicate complet prin o cercetare cantitativă dar nici printr-una calitativă (Perret și Sevilla, 2003). Totuși, efectuarea unui studiu în care percepția individuală este luată în considerare este de o importanță capitală. Modul în care actorii înțeleg și reacționează la diferiți stimuli afectează construcția domeniului. Realitatea socială poate fi privită din perspective diferite, fiecare dintre ele adăugând noi cunoștințe privind modul de formarea a realității. Astfel, cu scopul de a adăuga la cunoștințele actuale, această cercetare se concentrează asupra indivizilor, a modului în care aceștia înțeleg mediul și acțiunile pe care le iau, ca urmare a acestei înțelegeri.

În acest context de cercetare, cercetarea interpretativă a permis construirea unui raționament care pornește de la un anumit domeniu. Deoarece nu am vrut să impun concluziile studiului meu, am lăsat datele și literatura să îmi ghideze cercetarea. Acesta este motivul pentru care

formatul acestei lucrări nu se potrivește cu structura formală a unei teze de doctorat. Deoarece întrebarea de cercetare a luat naștere din propria mea curiozitate, am constatat dezvoltând-o treptat că acest model este cel mai adecvat .

Primele anchete privind clasamente, sisteme de acreditare și managementul carierei au fost simple curiozități ale unui tânăr student de doctorat. Întrebarea de cercetare cu privire la impactul sistemelor de măsurare a performanței asupra gestionării carierei academice a apărut avansând cu literatura de specialitate și observând activitățile desfășurate de cadrele universitare. Astfel, în căutarea răspunsului la întrebare, nu am urmat calea de cercetare standard, ci am alcătuit etapele diferit, în scopul de a dezvolta disertația. Alegerea metodologică a fost una dintre cele mai importante decizii în avansarea cercetării mele. Tehnica interviului a fost unul din elementele principale care fără îndoială am dorit să îl includ în dezvoltarea mea metodologică, dar în același timp am fost conștientă că această tehnică nu este suficientă pentru a valida cercetarea. Astfel, m-am bazat pe literatură pentru a descoperi alte metode complementare care s-ar potrivi într-o abordare interpretativă și a îmbogăți colectarea datelor. Acesta este modul în care au apărut și au ajuns să joace un rol important egal în interpretarea rezultatelor cercetării instituțiile de învățământ superior, analizele de conținut a clasamentelor universitare internaționale și sistemele de acreditare .

Fundamentul teoretic a urmat aceeași logică. Efectuând faza de explorare a interviurilor, am lăsat datele mă duc la conceptele teoretice adecvate. Cadrul conceptual care permite o înțelegere în profunzime a temei de cercetare este construit pe o fundație teoretică triplă. Peste tot în lume, instituțiile implementează sisteme, cum ar fi clasamentele universitare și sistemele de acreditare, pentru a forma și difuza un model abstract (Strang și Meyer, 1993) instituțiilor internaționale de învățământ superior prin stabilirea unor criterii de evaluare a organizațiilor. Clasificarea și măsurare sunt tehnici care contribuie activ la stabilirea standardelor normative (Power, 1997) în ceea ce privește tipul de activități care sunt permise și evaluate în instituțiile academice. Pentru a dezvolta și legitima un model abstract, instituționalizarea normelor și valorilor joacă un rol important (Strang și Meyer, 1993). Pentru a răspunde la presiunea normativă și de a efectua cerințele în conformitate cu piața internațională a învățământului superior, cadrele universitare au adaptat treptat managementul carierei lor. Astfel, conceptele de măsurare a performanței au fost utilizate pentru a înțelege de ce clasamentul universităților și sistemele de acreditare au deveni un obicei global.

Răspunsul pare să vină de la locul lor de muncă ca mecanism de contabilitate. Ca toate aceste instrumente, măsurătorile de performanță au capacitatea de a transforma procesele complicate în procese simple. Mai mult, prin instituționalizarea lor, ei ajuta guvernele să controleze

activitățile desfășurate de către instituțiile de învățământ superior. Astfel, teoria instituțională a fost necesară pentru a înțelege modul în care practicile de evaluare a performanțelor răspândit la nivel global și care instituțiile de învățământ superior sunt în căutarea unor beneficii urmând practici izomorfe.

În plus, literatura de specialitate arată că legătura dintre măsurătorile sistemelor de stimuli și oportunităților de performanță conduce la schimbări în comportamentul individual (Moya et al., 2014). Astfel, în scopul de a înțelege sensul din spatele schimbărilor survenite la nivel individual, a fost important să înțelegem ceea ce managementul carierei și dezvoltarea carierei sunt. În timpul globalizării, oportunitățile de carieră au evoluat și persoanele s-au aflat într-o piață internațională a învățământului superior. Împreună cu transformarea globală a câmpului de învățământ superior, percepția lor s-a schimbat de asemenea. Fiind sub presiune instituțională este afectat modul în care se privește realitatea socială. Alegerea carierei academice a devenit diversificată și indivizii au acum posibilitatea de a alege între a deveni pedagogi, cercetători sau o combinație între cele două.

Deoarece literatura de specialitate se îmbină cu părțile epistemologice, metodologice și teoretice, a fost necesară explicarea pe scurt a motivele care au determinat anumite alegeri de cercetare. Astfel, înainte de a face o aprofundare a analizei de conținut a clasamentelor universitare internaționale și a sistemele de acreditare este esențial să discut despre existența unei piețe de învățământ superior și să explic modul în care acesta sa format, precum și descrierea a trei misiuni de bază ale instituțiilor de învățământ superior. Mai mult, deoarece a treia parte a tezei se concentrează pe imaginea instituțională a organizațiilor academice, nu era necesar să prezint particularitățile mediului francez de învățământ superior și instituțiile de evaluare francez acreditate până când am ajuns la partea a patra a lucrării.

Uitându-mă la clasamentul universităților și a sistemele de acreditare am încercat să înțeleg ce se măsoară și motivele din spatele alegerile lor metodologice. Astfel, cu scopul de a găsi răspunsuri, am urmărit o analiză de conținut a metodologiilor lor și m-am uitat la informațiile furnizate pe site-urile oficiale ale organizațiilor lor. Pentru a îmbunătăți înțelegerea clasamentelor, sistemelor de acreditare și indicatorilor aferente m-am bazat pe literatură. Rezultatul acestei prime analize arată că cele mai cunoscute măsurători de performanță sunt legate de cercetare, iar mai multe clasamente fiind legate de performanța exclusivă a activităților de cercetare. Pe de altă parte, sistemele de acreditare se concentrează mai mult pe activitățile pedagogice și împinge școlile să acorde o atenție sporită contribuției în societate. Cu toate acestea, mai târziu sunt văzute ca instrumente de marketing suplimentare, iar

guvernele continuă să prefere măsurătorile simple folosite de clasamente pentru a determina clasamentul instituțiilor de învățământ superior și, ca urmare, aceste organizații văd clasamentele fiind mai relevante.

Același rezultat poate fi observat la nivel individual, în cazul în care mediile academice au devenit orientate spre cercetare. Când au fost întrebați să se definească ca pedagogi sau cercetători, concluziile mele arată că un nivel diferit de importanță se acordă la fiecare dintre aceste opțiuni de carieră. În plus, în timpul interviurilor a apărut faptul că academicienii în vârstă leagă mereu activitățile de cercetare cu cele de predare, în timp ce cei mai tineri au tendința să se concentreze exclusiv pe cercetare. Astfel, două opțiuni distincte au apărut treptat în cariera academică. Tranziția către universități independente, autonome, competitive și proliferarea rapidă a clasamentelor, a creat o discrepanță între poziția de cercetător și cea de pedagog, modificând imaginea carierei academice. În cele ce urmează, voi prezenta schița tezei (figura 1) și voi continua cu prezentarea celor patru părți ale tezei.

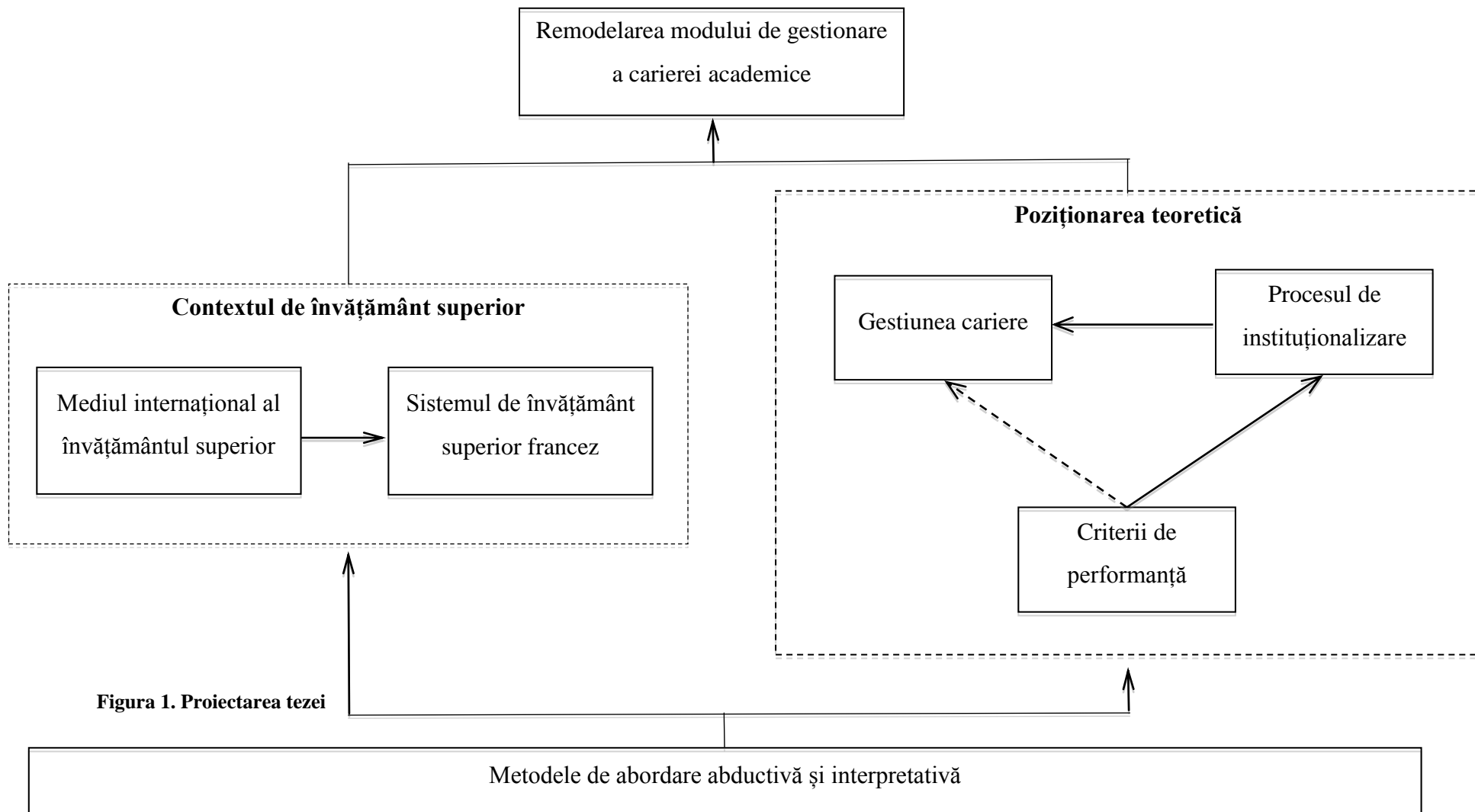

Figura 1. Proiectarea tezei

Sursa: Proiecția autorului

Partea întâi. Poziționarea cercetare

Prima parte a lucrării are ca scop discutarea opțiunilor epistemologice și explicarea modului în care modelul de cercetare a fost construit. Astfel, cele două capitole incluse aici descriu procesul logic care a fost urmat: planul de cercetare, ipoteza selectată și metodele de cercetare. Prin combinarea diferitelor concepte de sociologie (de exemplu, Giddens, Bourdieu), filosofie (de exemplu Foucault, Super), și contabilitate (de exemplu, Power, Hopwood, Miller) am dorit să arăt cum internaționalizarea și relațiile dintre clasamente, școli și cadre universitare au dus la schimbări în domeniul învățământului superior. Căutând să descopăr cum sistemele de măsurare a performanței influențează gestiunea carierei academice această teză analizează condiția socială și idealurile care afectează judecata actorilor (Baillie, 2003).

Pentru a înțelege clasamentele universităților internaționale ca și sisteme de măsurare a performanței și pentru a le observa rolurile în domeniul academic, am ales să poziționez cercetarea mea în domeniul interpretativ (Baker și Bettner, 1997, Llewellyn, 2007). Cu toate acestea, accesul la practică a fost mediată prin mai multe surse: date secundare, observații directe și interviuri. Triangularea acestor diferite metode de cercetare a oferit o perspectivă asupra cu privire la sensul social al mediului academic și a asigurat solidificarea descoperirilor mele. Dându-le și respondenților mei crezare, a trebuit să dezvolt o atitudine critică care m-a ajutat să efectueze o comparație între ceea ce clasamentele măsoară, adevărul subiectiv al actorilor și realitatea domeniului. Ca rezultat, procesele epistemologice și metodologice au deschis calea către următoarele secțiuni ale cercetării.

Descoperirea și dezvoltarea de noi cunoștințe trebuie să înceapă cu perspectiva prin care cercetătorii analizează domeniul lor de studiu și metodele pe care le pun în practică, în scopul de a găsi conceptele care pot prezice viitorul sau ajută să se înțeleagă, construiesc și să explice realitatea prezentă (Martinet, 1990). Astfel, reflectând asupra alegerilor pentru a studia schimbările au avut loc în domeniul învățământului superior și știind că interesul meu de cercetare a fost de a construi studii de teren calitative în contabilitate, cu accent pe managementul performanței mă ghidat în poziția muncii mele în paradigma interpretativă. Această abordare mi-a permis să pun întrebări cu privire la motivele care duc actorii să se comporte într-un anumit mod și care dau puterea de a înțelegere a societății (Perret și Sevilla, 2003). Având rădăcini în hermeneutică (Llewellyn, 1993), interpretivismul presupune că

actorii compară, contrastă și redefinesc realitățile subiective pentru a raționaliza modul în care lumea lor este construită (Elharidy et al., 2008). Ca urmare, această perspectivă adoptă o abordare relativistă, unde cercetătorul consideră că "realitatea socială este emergentă, subiectiv creată și obiectivată prin interacțiune umană" (Chua, 1986, p. 615).

În conformitate cu paradigma interpretativă, realitatea nu poate fi complet descifrată (Perret și Sevilla, 2003). Mai mult, această abordare nu se preocupă de existența unei "realități" în sine (von Glasersfeld, 1988). Nici nu acceptă nici nu contrazice conceptul de "realitate", ci se focusează asupra faptului că realitatea este construită prin în care actorii o înțeleg (Perret și Sevilla, 2003). Prin urmare, "realitatea" este imaginea reflectată de percepția individuală. Primele cercetări au susținut că interpretarea implică măsurarea "subiectivității pure" (Chua, 1986; Johnson et al, 2006; Lukka și Modell, 2010), în timp ce noi metode de cercetare susțin faptul că încercarea înțelegerii realității obiective reprezintă un punct de vedere ideal (Perret și Sevilla, 2003). Astfel, ontologic, realitatea socială se pretinde a fi fie obiective fie subiective (Johnson et al., 2006). Cu toate acestea, studiile recente au subliniat faptul că diferența dintre paradigmele subiective și cele obiective ar putea fi mai mici decât cele estimate anterior (Kakkuri-Knuuttila et al, 2010; Vaivio și Sirena, 2010). Llewellyn (2007) susține că realitatea socială are mai multe fațete și dacă cineva încearcă să înțelegem lumea în care trăim, trebuie să ia în considerare existența unor "realități diferențiate" (pag. 55).

Deși subiectivismul este dificil de a fi izolat atunci când cercetătorul face parte din domeniu (Baumard și Ibert, 2003), această perspectivă este necesară pentru a înțelege contextele sociale, politice și instituționale în care ne situează. Nu trebuie ignorat faptul că percepțiile participanților sunt un punct de plecare în a da sens acțiunilor care au loc în orice câmp de studiu (Brewer, 2003b). Prin urmare, abordarea interpretativă consideră actorii ca obiecte raționale care pot transforma în orice moment sistemul în care ei coexistă (Lorino et al., 2011). Berger și Luckmann subliniază faptul că realitatea socială este definită prin fapte obiective care sunt modelate de acțiuni subiective (Berger și Luckmann, 1966), iar actorii joacă un rol important în construirea mediului social (Perret și Sevilla, 2003). Ei acceptă presiunile instituționale (Berger și Luckmann, 1966) și desfășoară activități a căror motivații se subînțeleg (Watzlawick, 1988). Ca urmare, actorii dau naștere unor acțiuni care conduc la rezultatele previzibile. Cu toate acestea, "predictibilitatea comportamentului

actorilor nu se referă la forțele exterioare, ci la dorința actorilor de a se înscrie într-un joc fără sfârșit pe care ei înșiși l-au creat "(Watzlawick, 1988, p. 109).

În concluzie, abordarea interpretativă a asigurat destule date și a furnizat informații valoroase (Baker și Bettner, 1997) în domeniul învățământului superior. Mai mult, această perspectivă a permis dezvoltarea unor cercetări care încearcă să "descrie, înțeleagă și interpreteze semnificațiile pe care actorii umani le aplică simbolurilor și structurilor mediului în care se găsesc" (Baker și Bettner, 1997, p. 293). În același timp, interpretivismul a permis descrierea percepțiilor și acțiunilor care conduc la construirea de noi realități sociale, a ajutat la explicarea, construcția, separarea a misiunilor de învățământ superior și a permis adoptarea unei abordări critice, ceea ce implică o schimbare în "status quo", chiar dacă nu sunt în poziția de a realiza schimbarea (Laughlin, 1995).

În această parte de teză sunt incluse normele și procedurile construite în timp, pentru a ghida studiul și limbajul preferat. Conceperea abordării metodologice a contribuit la structurarea studiului meu prin diferențierea rezultatelor mele de alte studii în domeniul managementului performanței și învățământului superior. Metodologia oferă unelte pentru crearea de noi cunoștințe și pune accentul pe tehnicile folosite pentru analiza datelor. Cu toate acestea, în dezvoltarea teoriei apar noțiuni generale conceptualizate. Astfel, metodologia reprezintă nu numai un mod de a organiza idei și observații, dar și o formă de comunicare a rezultatelor de cercetare (Daly, 2003).

Având ca obiectiv principal căutarea sensurilor și înțelegerea faptului că domeniul învățământului superior este transformat treptat, această cercetare a fost dezvoltată ca una calitativă. Cu toate acestea, unele metode de bază cantitative au fost folosite în prezentarea rezultatelor analizei de conținut, observațiilor și interviurilor. Scopul lor a fost doar pentru a sprijini și clarifica anumite aspecte ale rezultate, oferind o imagine de ansamblu asupra dimensiunilor cercetării. Metodele utilizate în această lucrare au fost construite pe baza analizei surselor secundare și observațiilor de pe teren. Perspectiva interpretativă și teoria instituțională au jucat un rol important în dezvoltarea cercetării iar raționamentul abductiv a furnizat instrumentele necesare pentru a construi teoriile care sunt încorporate în viața de zi cu zi a respondenților (Ong, 2012). Această strategie a permis depistarea unui larg spectru de sensuri argumente și activități, precum și identificarea elementelor care stau în spatele alegerii carierei academice.

Studiul meu nu încearcă să treacă dincolo de granițele investigațiilor actuale, dar caută să înțeleagă același fenomen printr-o perspectivă diferită. Ca mulți înaintea mea, consider că actorii au cheia de a oferi perspective în profunzime cu privire la modul în care realitatea socială este construită și că percepțiile lor pot completa imaginea domeniului. Prin urmare, scopul acestei cercetări este adăugarea la literatura actuală prin investigarea impactului sistemelor de măsurare a performanței asupra gestionării carierei academice.

Mai mult decât atât, am lăsat obiectul cercetării mele și literatura pentru a ghida dezvoltarea cadrului conceptual. Acest fapt conduce la construirea unei metodologii complexe, care permite determinarea caracteristicilor indivizilor și cele ale domeniului în care muncesc. Din aceste motive, pentru a asigura faptul că, colectarea de date oferă suficiente informații pentru a ajunge la o concluzie valabilă, am triangulat comentariile sistematice, observațiile directe și interviurile semi-structurate într-o metodă unitară de cercetare.

În cercetarea calitativă, interpretarea joacă un rol important în crearea de noi teorii și cercetătorii "nu partajează tunuri, reguli de decizie, algoritmi, sau chiar orice euristice acceptate pentru a indica dacă constatările au fost valabile și procedurile robuste" (Miles și Huberman, 1994, p. 262). Astfel, fiabilitatea și validitatea alegerilor metodologice se bazează în principal pe competențele cercetătorului (Drucker-Godard și colab., 2003), care trebuie să documenteze și să explice în detaliu metodologiile și tehnicile utilizate în dezvoltarea studiului. Mai mult decât atât, Drucker-Godard și colab. (2003) afirmă că un alt mod de a valida metodologia de cercetare calitativă este de a compara rezultatele obținute prin diferite tehnici de cercetare. Ei afirmă că cercetătorul trebuie să utilizeze diferite surse de date, descrie metodele de cercetare utilizate în studiu și să valideze rezultatele cu ajutorul actorilor principali. Toate aceste acțiuni sunt menite să întărească faptul că metodologia este potrivită pentru măsurarea dimensiunilor specificate în cadrul conceptual.

Astfel, în prima parte a lucrării am descris metodele de cercetare și sursele de date. Studiul a fost inițiat printr-o analiză sistematică a metodologiilor folosite de clasamentele universitare, a continuat cu o observare directă a șase instituții de învățământ superior apoi a fost urmată de interviuri cu patruzeci de academicieni și doctoranzi. Am folosit apoi rezultatele analizei de conținut, în scopul de a dezvolta observații directe și interviuri semi-structurate, precum și recalibrarea ghidului de interviu. În plus, cu scopul de a valida alegerile metodologice și rezultatele

preliminare, am prezentat studiul unor actori cheie din domeniul învățământului superior prin dezvoltarea unei faze interviu exploratoriu, unde am interviuat academicieni cu experiență. Pe lângă colectarea datelor, am de asemenea discutat cu ei despre concluziile mele inițiale și aspectele viitoare care trebuie urmărite în cercetarea mea. Prin urmare, în opinia mea, am luat toate măsurile necesare pentru a valida și dovedi fiabilitatea metodologiei și a rezultatelor mele.

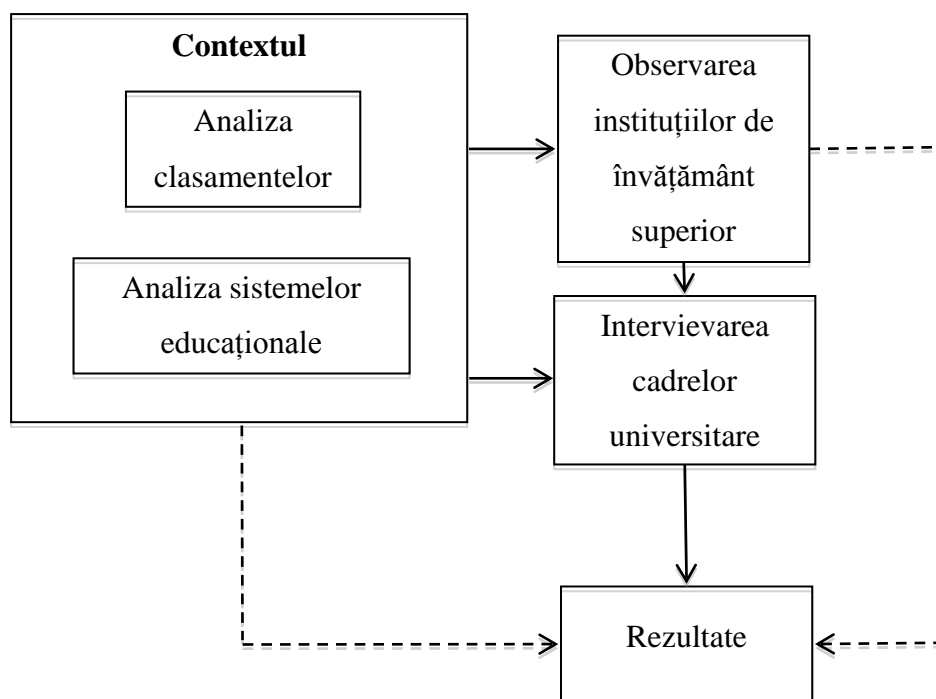

Figura 2. Fluxul de metodologie al cercetării

Sursa: Proiecția autorului

Partea a doua. Cadrul conceptual

A doua parte a lucrării este despre problemele teoretice și conceptuale care lucrează în strânsă colaborare cu interpretările emergente din domeniu. Conceptele provenind din diferite domenii de cercetare (contabilitate, comportament organizațional, resurse umane) sunt prezentate aici, în contextul învățământului superior. Urmărind domeniul de studiu acesta se împarte în trei ramuri de cercetare principale și anume instituționalismul, managementul carierei și măsurătorilor de performanță, care au fost selectate pentru rolul crucial pe care îl joacă în explicarea domeniului. Teoria instituțională este primordială în crearea și menținerea gândirii care structurează mediul nostru (Lawrence et al., 2009). Acesta explică modul în care sunt stabilite

modele și rolul pe care îl au în schimbarea comportamentului individual și organizațional.

Pe de altă parte, managementul carierei este preocupat cu meandrele care au loc la elaborarea unor cariere de strategii eficiente. Procesul de management, contextul dezvoltării carierei, integrarea vieții personale și profesionale sunt toate luate în considerare de către indivizi atunci când aleg cariera pe care doresc să o urmeze (Greenhaus et al, 2010). Cu toate acestea, legătura dintre instituționalism și managementul carierei nu este evident. Legătura este mai puternică prin utilizarea măsurătorilor de performanță. Aceste instrumente de contabilitate sunt de o importanță capitală în formarea, motivarea, controlul organizațiilor și persoanelor (Miller, 1994) așadar ele sunt adesea folosite pentru a instituționaliza anumite comportamente.

Instituțiile și interacțiunile lor au fost un subiect de interes pentru mulți ani. Cercetările timpurii s-au axat pe definirea forțelor sociale instituționale și analiza impactului acestora asupra comportamentului (Scott, 2008), în timp ce mai târziu teoreticienii se uitau la problemele organizatorice din punct de vedere instituțional (Lawrence et al., 2009). Toți acești oameni de știință percepeau instituțiile ca fiind mai mult decât organizații. În plus față de entitatea organizațională, au inclus modele comune comportamentale, care sunt sfințite social. Conceptul de instituționalizare a fost introdus pentru a defini procesul care are loc în timp și care transferă cunoștințele mai multor generații (Tolbert și Zucker, 1996).

Pentru a supraviețui, organizațiile au nevoie nu numai de resurse și informații, ci de acceptarea și credibilitatea socială (Scott et al., 2000). Aceste condiții sunt asigurate prin legitimitate, care este "percepția generalizată sau ipoteza că acțiunile unei entități lasă de dorit, bune, sau în cadrul unor sisteme construite social, norme, valori, credințe, și definiții" (Suchman, 1995, p. 574), precum și instituționalismul oferă mecanismele pentru legitimarea comportamentului lor. Interacțiunea actorilor, agențiilor și instituțiilor au ajuns să ocupe un flux de cercetare predominant în studiile instituționale ale organizațiilor (Lawrence et al., 2009). Deși mulți teoreticieni pun accentul pe modul în care procesul instituțional afectează practicile și structurile (Meyer și Rowan, 1977) de organizare, lucrările mai recente s-au concentrat pe modul cum actorii schimbă practicile instituționale în care acestea operează (DiMaggio, 1988).

Astfel, "[i] constrângerile instituționale conduc în două direcții principale: prin aducerea în cadrul unui ordin normativ și prin crearea de ostaculi odată cu trecerea timpului" (Selznick 1992, p 232). Acesta oferă un cadru în care modele de acțiune și mecanismele care impun acțiunile sunt create și pot fi afectate de acțiunile actorilor ca răspuns la aceste mecanisme (Lawrence et al., 2009).

Cu toate acestea, munca este un alt factor determinant în viețile multor oameni (Greenhaus et al, 2010). Dă sens existenței și le definește identitatea (Baruch și colab., 2014). Ca urmare, studiile legate de locul de muncă, vocație și managementul carierei au crescut constant în ultimele decenii. Multe teorii pe dezvoltare și alegerea carierei au apărut, unele dintre ele fiind incluse în psihologie (Super, 1953, Olanda, 1985), în timp ce altele au rădăcini sociologice (Reissman, 1953, Musgrave, 1967). Acestea acoperă o gamă largă de subiecte, printre care consilierea în carieră, dezvoltarea carierei și succesul în carieră. Cum această teză se concentrează pe înțelegerea modului în care măsurătorile de performanță afectează managementul carierei academice, aceste teorii sunt fundamentale în dezvoltarea cercetării mele. Factorii instituționali, mediul organizațional și contextul personal influențează dezvoltarea carierei persoanelor. Cu toate acestea, actorii sunt cei care în cele din urmă decid cum să gestioneze viața lor profesională.

Studiile au aratat că actorii urmăresc să maximizeze succesul lor urmând obiectivele instituționale (Palmer și colab., 2011). Conform Greenhaus colab. (2010) actorii își administrează carierele, fie prin transformarea mediului lor sau prin schimbarea așteptărilor, valorile, sau obiectivelor. În acest sens, ei dezvoltă un proces de management al carierei, unde ei înșiși se autoexploră și își exploră mediul lor de lucru, stabilind obiective în carieră care să dezvolte strategii de carieră și efectuează activități care îi ajută să progreseze profesional. În plus, ei continuă să exploreze lumea profesională prin schimburi de experiență cu colegii lor. Ei acordă o atenție sporită comportamentului colegilor, reacțiilor managerilor și așteptărilor organizațiilor lor. Astfel ei strâng păreri și pun împreună informațiile care îi ajută să înțeleagă schimbările pe care le au de a face în planurile lor de carieră în vederea realizării scopurilor lor. Luptând să-și mențină balansul între mediile profesionale și personale (Mirvis și Hall, 1996), ei răspund la proceduri instituționale, măsurători de performanță și evaluări.

În ultimele decenii, o transformare profundă a avut loc în cercetare contabilității. În loc să fie văzut ca un constituent secundar al relațiilor sociale, contabilitatea este

acum percepută ca o activitate adânc înrădăcinată în dezvoltarea mediului social (Miller, 1994). Definit ca o practică care transformă indivizi, organizații și procese, contabilitate afectează gestionarea vieții personale și profesionale, influențează construcția și structurarea activităților organizatorice și pilotează "scrierea [a] lumii" (pag. 21). Din mecanismele contabile studiate de oamenii de știință contemporani, măsurare performanței reprezintă practica organizațională cea mai frecventă (ter Bogt și Scapens, 2012). Multe instituții folosesc aceste măsurători pentru a-și îmbunătăți performanța lor, dar asemenea pentru a-și compensa angajații pentru rezultatele bune (Meyer, 2007) sau să le sancționeze pe cele rele. Cu toate acestea, așa cum filozoful francez, Michel Foucault subliniază trebuie să se acorde o atenție sporită "practicilor mai plictisitoare [deoarece] joacă adesea un rol nerecunoscut, dar fundamental în viața socială" (citată de putere, 1997, p. Xi) .

Subiectul măsurătorilor de performanță a devenit de mare interes pentru comunitatea academică (Neely, 2002), cercetătorii contemporani discutând rolurile multiple și implicațiile lor asupra comportamentului organizațional și individual. Mai mult decât atât, chiar dacă atenția a fost atrasă de probleme urișe aduse în utilizarea sistemelor de măsurare a performanței (McGowan și Poister, 1985; Smith, 1995; Lapsley, 1996, Berman, 2002), subiectul a continuat să crească și punerea în aplicare a unor astfel de sisteme au continuat să se răspândească (ter Bogt și Scapens, 2012). Ca urmare, măsurătorile de performanță reprezintă un subiect foarte divers care acoperă subiecte din mai multe domenii: contabilitate, marketing, operațiuni, management și așa mai departe (Neely et al., 2002).

Până în acest moment, doar o mică parte din cercetare a avansat punând în discuție natura și consecințele folosirii măsurătorilor de performanță în mediul de învățământ superior (ter Bogt și Scapens, 2012). În plus, autorii care au urmat această cale, au abordat problemele evaluării cercetării (Ashton et al., 2009), clasamentele jurnalelor (marar și Soo, 2005) și impactul clasamentelor pentru alocarea de resurse guvernamentale (Martin și Whitley, 2010), fără să se uite la consecințele acestor practici asupra comportamentului individual și dezvoltarea carierei.

Pentru a acoperi această lacună, această teză se ocupă cu schimbările survenite în învățământul superior, abordând cum modul de evaluare a activităților academice afectează persoanele și profesiile lor. Creșterea concurenței între instituțiile de învățământ superior au condus la fuziuni și reorganizare internă a acestor instituții. În plus, locurile de muncă academice au fost restructurate și un număr mare de persoane

au fost angajați temporar pentru a efectua anumite activități ale sistemului de învățământ superior. Ca urmare, nivelul de securitate al locurilor de muncă a scăzut în mod semnificativ și cariera academică este în curs de schimbări majore.

Punctul de plecare al acestei transformări a fost instituționalizarea măsurătorilor de performanță. Datorită nașterii unei piețe academice de învățământ superior, organizațiile au descoperit că pot crește legitimitatea și perspectiva lor de supraviețuire prin dezvoltarea practicilor izomorfe instituționale (Meyer și Rowan, 1991). Dimpotrivă, organizațiile care au eșuat în a face această schimbare au rămas vulnerabile la rezultatele unui mediu competitiv ridicat (Townley, 1997). Acest izomorfism coercitiv este probabil să apară atunci când organizațiile sunt dependente financiar de alții și au un scop ambiguu (DiMaggio și Powell, 1983). Deși instituțiile de învățământ superior sunt autonome, o mare parte din activitatea lor este finanțată din fonduri publice (Croham, 1987) iar prin urmare, ele sunt prinse într-o bulă instituțională caz în care trebuie să se supună regulilor și să dovedească că acționează pe valori colective.

Unele studii au subliniat faptul că teoriile carierei oferă instrumentele necesare pentru a studia efectul de schimbare organizațional asupra comportamentului individual (Lips-Wiersma și Hall, 2007) și că noțiunea de carieră poate fi folosită pentru a explora influența factorilor instituționali asupra rolurilor și construcția identității persoanelor (Arthur et al., 2005). Cu toate acestea, actorii nu sunt simple marionete care respectă fără îndoială practicile. Ei interpretează și reinterpretează rezultatul acțiunilor lor și răspund la presiunea socială (Van Maanen, 1977). Acceptarea sistemelor de măsurare de către comunitatea academică și ordonarea activităților desfășurate în mediul învățământului superior au condus la transformarea carierei academice. Astfel, această teză dorește să ofere răspunsuri cu privire la felul cum măsurătorile de performanță sunt utilizate pentru a alinia comportamentul și cariera indivizilor. Un dublu impact al măsurătorilor de performanță a fost descris în ramura teoretică. De îndată ce criteriul de performanță se schimbă, indivizii reacționează la noile cerințe. Cu toate acestea, aceste schimbări au loc la nivel organizațional. Efectul unei astfel de transformare la scară largă este obținut printr-un proces de instituționalizare, care reprezintă un proces lent, dar are un impact mai puternic asupra managementului carierei persoanelor.

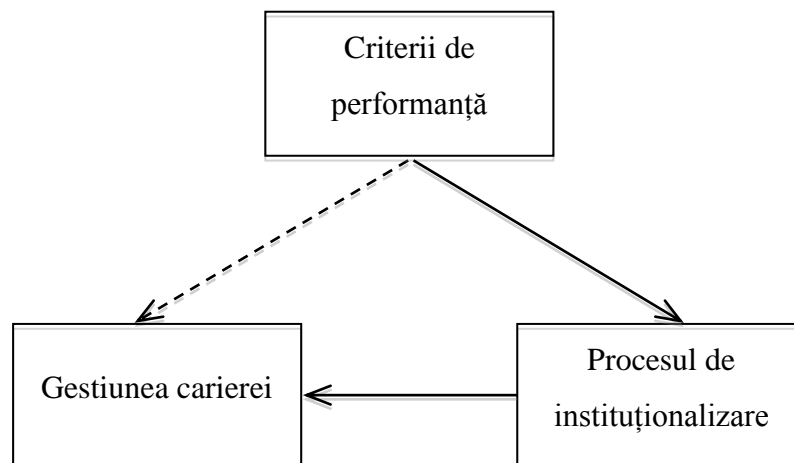

Figura 3. Fluxul teoretic al conceptelor de măsurare a performanței

Sursa: Proiecția autorului

Ca urmare a modificărilor survenite în mediul învățământului superior, profesia academică a fost nevoită să evolueze. Datorită unui efort susținut al unor organizații externe, cum ar fi guvernele și mass-media, împreună cu acțiunile izomorfe ale instituțiilor de învățământ superior, managementul carierei academice și procesul de recrutare în instituțiile de învățământ superior s-au schimbat foarte mult. Astfel, o cercetare asupra percepției indivizilor poate descrie transformarea care a avut loc în peisajul academic. Deoarece actorii au un impact asupra dezvoltării mediului lor prin acțiunile lor, ei ajută la definirea realității prin experiența pe care ei o au în domeniu. Ei doresc să reușească în carieră și își folosesc intuiția pentru a-și atinge obiectivele, precum sunt conștienți că acțiunile lor sunt evaluate doar dacă acestea sunt reflectate în performanțele lor. Ca urmare, actorii învață să acționeze bazat pe ceea ce sistemele de evaluare sunt în măsură să măsoare.

Partea trei. Evaluarea activităților de învățământ superior

Ceea ce societatea acceptă astăzi ca normal și evident nu a fost întotdeauna la fel (Power, 1997). Similar cu activitatea de audit, evaluarea instituțiilor de învățământ superior ridică îndoieli pentru multe persoane implicate în aceste practici. În ultimii

ani, clasamente universitare internaționale și sistemele de acreditare au devenit de o importanță capitală pentru învățământul superior (Wędlin, 2006; Nigsch și Schenker-Wicki, 2013). Cu intenția de a evalua obiectiv calitatea instituțiilor de învățământ superior (Lukman et al., 2010), aceste sisteme de măsurare a performanței au devenit irezistibile guvernelor și oferă ajutor pentru viitorii studenți. Cu toate acestea, mulți autori susțin că folosirea acestor sisteme de evaluare în forma în care sunt acum dăunează mediului academic (Rousseau, 2008; EUA, 2011; Kuan et al, 2011). Cu toate acestea, jocul de-a clasamentele (Watzlawick, 1988; North, 1990) este extrem de tentant. După cum spunea celebrul Earl Nightingale, "[e] xcelența se vinde întotdeauna", iar aceste sisteme de măsurare a performanței arată capacitatea lor de a găsi instituțiile de învățământ superior cu cele mai bune servicii de calitate și o bună reputație.

Astfel, a treia parte a tezei se concentrează pe tema sistemelor de evaluare externe utilizate în sectorul învățământului superior și analizează cele mai cunoscute clasamente universitare internaționale și sisteme de acreditare. Se discută despre următoarele roluri multiple ale instituțiilor de învățământ superior: educația, cercetare și angajamentul față de societate, precum și existența unei piețe de învățământ superior. În plus, măsurătorile utilizate de sistemele de evaluare externă sunt comparate și o concluzie este trasată pe tipul de activități măsurate și comercializate în domeniul învățământului superior. Această a treia parte are o importanță majoră, deoarece pune bazele observațiilor și interviurilor colectate de pe teren. Cum ter Bogt și Scapens (2012) subliniau, clasamentele universitare și sistemele de acreditare pot avea un impact grav asupra viitoarelor cadre didactice.

Instituțiile de învățământ superior au fost întotdeauna pionul de bază pentru dezvoltarea economică și socială (BURLAUD, 2007) iar rolul lor primordial era de a transfera practicile și cunoștințe inovatoare la studenți (Paulré, 2001). Cu toate acestea, începând cu secolul trecut, procesul educațional a trecut prin transformări uriașe (Romainville, 2006). Când societatea informațională a apărut (Castells, 1996), cererea pentru învățământul superior a crescut semnificativ și instituțiile de învățământ superior nu mai erau suficiente pentru a alimenta elita societății (Romainville, 2006), dar a alimentat competitivității economice și supraviețuirea organizațională. Acest fapt a condus la masificarea învățământului superior (Kogan și colab., 1994), ceea ce însemna că instituțiile de învățământ superior au deschis porțile pentru toți cei interesați să urmeze studii superioare (Altbach, 2013).

Transformarea mediului de învățământ superior a luat forma unor politici globale și schimbări internaționale între instituțiile de învățământ superior. În zilele noastre, vedem studenți și membri ai facultăților mișcându-se liberi între țări în căutarea provocărilor intelectuale superioare (Mitchell și Nielsen, 2012). Astfel, a apărut o piață a învățământului superior (Marginson, 2004) și instituțiile de învățământ superior au intrat într-o societate de consum (Rhoades, 1987). Ei au fost forțați să facă schimbări strategice și să reconfigureze obiectivele în conformitate cu cerințele pieței. Ei au diferențiat activitățile și misiunile lor au evoluat, trecând de la transferul de educație pentru cercetare la interacțiunile cu mediul socio-economic.

Media, guvernele și publicul au început să devină tot mai mult interesați de activitatea desfășurată de instituțiile de învățământ superior (Propper și Wilson, 2003; Pugés, 2012). Ca urmare, a apărut o rivalitate între aceste instituții de învățământ superior care concurează pentru reputație, fonduri și clienți. Într-un efort de a stabili o piață credibilă pentru învățământul superior, utilizarea sistemelor de măsurare a performanței a înflorit (Wędlin, 2006). Scopul lor a fost de a oferi o dovadă de încredere cu privire la calitatea activităților instituțiilor de învățământ superior (Townley, 1997) și de a construi o diagramă reputațională (Bok, 2004). Fiind cele mai bine cunoscute pentru capacitatea lor de a stabili criterii de evaluare (Charle, 2009) și aptitudinea de a comanda instituțiilor de învățământ superior pe baza rezultatelor lor de performanță (Wędlin, 2006), aceste clasamente sunt adesea folosite ca mecanisme de luare a deciziilor politice sau de management.

Guvernele le folosesc pentru a aloca fonduri, în timp ce elevii le folosesc pentru a selecta școala cea mai potrivită pentru nevoile lor (Thakur, 2007). Cu toate acestea, proliferarea clasamentelor universităților a ajuns la un punct în care influențează puternic comportamentul instituțiilor de învățământ superior și angajații lor. În lupta lor de a crea o imagine puternică, instituțiile de învățământ superior au aliniat activitățile lor la cererea clasamentelor prin adaptarea sistemelor de evaluare internă a măsurătorile de performanță utilizați în clasamentul universităților. Astfel, analizând cele mai populare clasamente ale universităților internaționale se pot oferi câteva răspunsuri cu privire la modul în care a fost modificat rolul instituțiilor de învățământ superior. Rezultatele sunt de așteptat pentru a evalua nivelul de importanță acordată fiecăreia dintre aceste trei activități majore și să se explice percepția actuală a cadrelor didactice universitare privind învățământul superior, managementul carierei și așteptările lor de viitor. Analiza de conținut oferă un instrument perfect de cercetare,

aratând măsurătorile de performanță utilizate și importanța atribuită fiecăreia dintre ele, în timp ce permite legătura cu obiectul măsurătorilor în special cele trei misiuni de bază ale instituțiilor de învățământ superior.

În plus față de clasamentele universitare, procesul de acreditare are drept scop de a determina și continua angajamentul de calitate și îmbunătățirea continuă a activităților educaționale. Definit ca o serie de acțiuni întreprinse de organizații sau agenții menite să recunoască o instituție de învățământ superior, sau unu program care îndeplinește un set de standarde predeterminate (Hedmo 2002), sistemele de acreditare au adus o perspectivă calitativă la evaluarea performanțelor instituțiilor de învățământ superior. Acestea se uită la mai multe criterii, cum ar fi internaționalizarea, conexiunea corporativă, eticile, responsabilitate și durabilitatea și a pus accentul pe activitățile pedagogice și a contribuției instituțiilor de învățământ superior pentru societate. Cu toate acestea, chiar dacă beneficii pot fi obținute de la trecerea printr-un proces de acreditare, percepția europeană a instituțiilor de învățământ superior este că sistemele internaționale de acreditare sunt simple instrumente strategice (Scherer și colab., 2005).

Pe piețele extrem de competitive, cum ar fi învățământul superior, instituțiile sunt forțate să răspundă rapid schimbărilor continue și ca urmare, ele se concentrează adesea pe creșterea reputației lor (D'Aveni et al., 2010). Chiar dacă importanța sistemelor de acreditare a crescut semnificativ în ultimele trei decenii (Nioche, 2007), aceasta nu înseamnă că interesul pentru calitate pedagogică a făcut la fel. Astfel fiind raportate de către mai mulți autori, instituțiile de învățământ superior utilizează sistemele de acreditare ca un instrument suplimentar pentru a obține un avantaj în fața rivalilor lor și pentru a crește perspectivele și prestigiul internațional (Temponi, 2005). Astfel, în această lucrare, am analizat metodele de evaluare a două între cele mai populare sisteme de acreditare pentru a găsi cazurile în care acestea influențează comportamentul academicienilor și cel al instituțiilor de învățământ superior. Deoarece organizațiile de acreditare sunt considerate concurenți ai guvernelor în ceea ce privește evaluarea învățământului superior (Nioche, 2007), analiza de conținut a metodologiilor sisteme de acreditare a permis o înțelegere în profunzime a faptului că guvernele preferă clasamentele universităților pentru alocarea de fonduri.

După cum progresul tehnologic a impus masificarea învățământului superior și a crescut cererea pentru un nivel mai ridicat de cunoștințe pentru populația la nivel mondial, mediul socio-economic a pus presiune pe instituțiile de învățământ superior

pentru a dovedi rolul lor în dezvoltarea unei societăți mai bune. Când acestea au apărut pe piața mondială a învățământului superior, studenții au dorit să-și bazeze deciziile pe un sistem simplu care ar putea oferi informații cu privire la capacitățile de învățământ superior pentru a îmbunătăți cunoștințele lor personale. Creșterea numărului studenților a condus la întrebări în legătură cu alocarea fondurilor de către guvern deoarece este imposibil să se susțină o dezvoltare educațională masivă la nivel național. Astfel, ei au trebuit să găsească un mecanism care permite o distribuție rațională a banilor publici și în același timp pentru a asigura un proces de alocare transparent.

În acest context, creșterea clasamentelor universităților a fost privit ca o posibilă soluție la așteptările sociale și economice. Beneficiind de puternicul avantaj al numerelor, acestea au avut un succes imens la public și au devenit extrem de influente la nivel global (Charle, 2009). Rezultatele proceselor de evaluare au fost luate în considerare ca o unealtă perfectă de contabilizare, creând marca "modelelor de excelență în învățământul superior" și legitimarea activităților de măsurare în învățământul superior. Cu toate acestea, așa cum sa demonstrat prin analiza de conținut, clasamente se concentrează pe măsurarea performanței școlilor într-un mod cantitativ. Scopul acestora este crearea unui model internațional de instituții de învățământ superior, care determină rezultatele activităților educaționale folosind același set de indicatori pentru toate școlile incluse în analiza lor, fără a lua în considerare specificitatea fiecărei instituții de învățământ superior. Cu toate acestea, metodele de evaluare trebuie să se concentreze de asemenea pe probleme de calitate, așa cum nu tot ce contează poate fi numărat. Clasamentele universităților au încercat să adauge măsurarea calității, prin colectarea de chestinare făcute cu membri ai facultăților sau studenți. Totuși, ei au eșuat în măsurarea calității, deoarece numărul de anchete colectate a fost extrem de mic în comparație cu numărul de membri ai facultăților din întreaga lume și al studenților. Unele organizații de finanțare a clasamentelor universităților internaționale (de exemplu,) chiar au recunoscut că măsurarea calității activităților de învățământ superior este o sarcină foarte dificilă și sunt departe de realizarea acestui obiectiv.

Spre deosebire de clasamentele universitare internaționale, care folosesc indicatori de presupunere pentru determinarea calității activităților de învățământ superior, organismele de acreditare au vizat să asigure existența unui sistem de educație de înaltă calitate și îmbunătățirea continuă a activităților educaționale. Obiectivul lor este

de a îmbunătăți transferul de cunoștințe, dezvoltarea cercetării și implicarea instituțiilor de învățământ superior în mediul socio-economic local. Astfel, ei au construit procedurile de evaluare în jurul misiunii specifice a instituțiilor de învățământ superior, acordând o atenție sporită la ceea ce fiecare școală vizează, metodele prin care ei leagă strategia și activitățile pe care le desfășoară fiecare instituție de învățământ superior.

Cu alte cuvinte, clasamentele reprezintă imaginea domeniului academic la un moment dat, în timp ce sistemele de acreditare urmăresc să asigure un viitor mai bun pentru societate și creșterea economică, printr-o implicare constantă și îmbunătățirea activităților de învățământ superior în cadrul local și național. Astfel, clasamentele se concentrează pe activitățile anterioare și rezultatele obținute de instituțiile de învățământ superior, în timp ce sistemul de acreditare se concentrează pe activitățile actuale, metodele și funcțiile și proiectează îmbunătățirea constantă a rezultatelor în viitor.

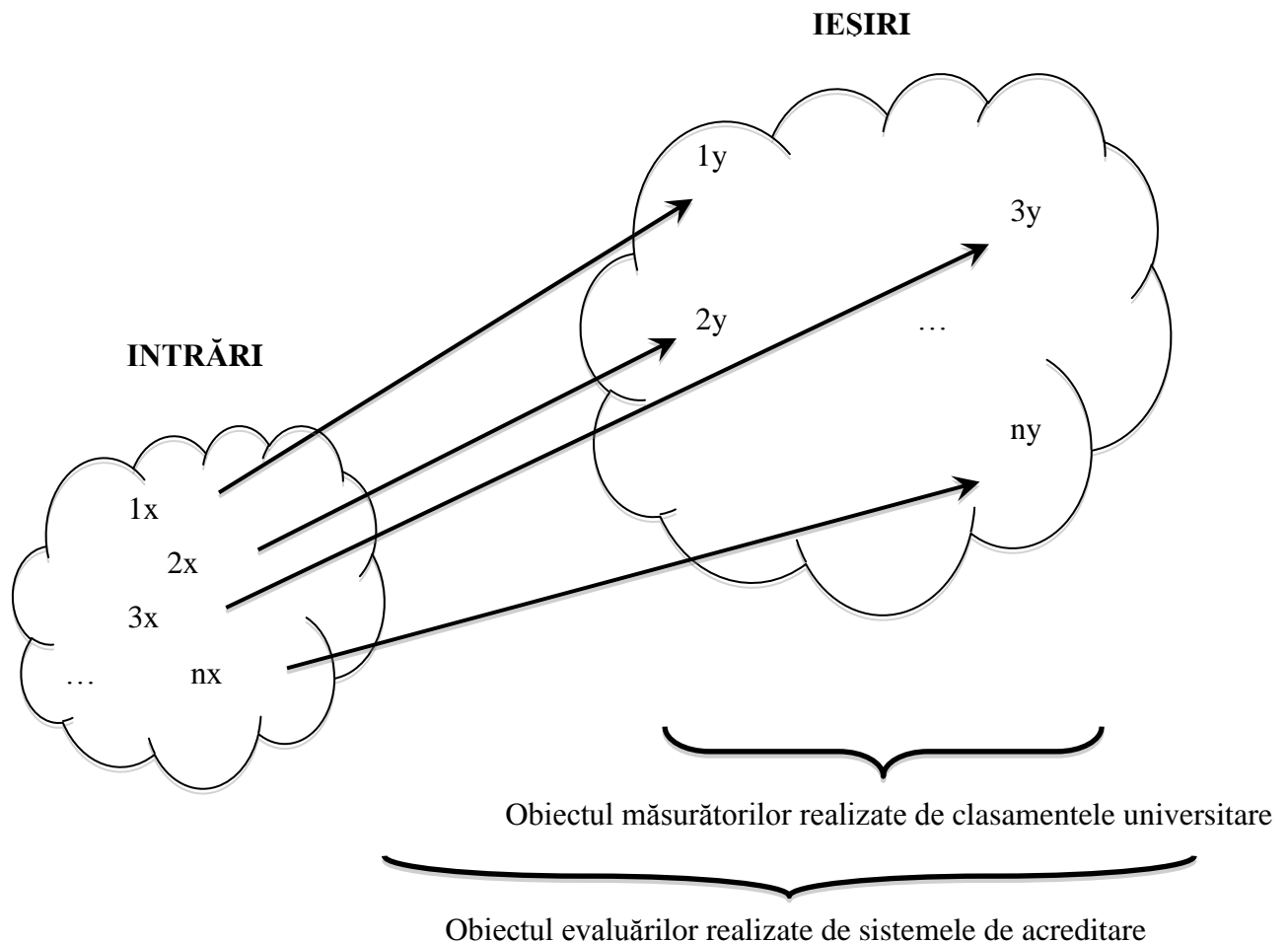

Figura 4. Obiectul de evaluare al sistemelor de acreditare și clasamentelor universitare ¹

Sursa: Proiecția autorului

Charle (2009) susținea că, clasamentele au mult mai mult succes decât orice alt mecanism de evaluare din cauza "ideologiei dominante". Acestea sunt ușor de utilizat și pot avea ca referință instituțiile din lumea competitivă a învățământului superior. În plus, ca orice alt sistem de măsurare a performanței, ele ajută managerii și directorii instituțiilor de învățământ superior să recunoască activitățile pe care ar trebui să se concentreze, să abandoneze sau la care să acordeze mai puțină atenție. Cu toate acestea, Merchant (2010) subliniază faptul că el vede "un nor întunecat [...] pe orizontul [academic], sub forma clasamentelor " (pag. 119). Datorită modului în care sunt construite și utilizarea lor intensivă globală de alocare a fondurilor, clasamentele

¹ x reprezintă resursele și efortul oferite de școală și y exprimă rezultatele activităților specifice instituțiilor de învățământ superior. x și y sunt legate printr-o funcție care reprezintă metoda aleasă de către școli pentru a realiza producția dorită.

sunt utilizate ca mecanism primordial de evaluare în domeniul învățământului superior, în timp ce sistemul de acreditare ajută la vizibilitatea și reputația școlilor. Astfel, clasamentele au puterea de a transforma sistemul educațional și schimba mentalitatea academicienilor. Ca urmare, deși scopul instituțiilor de învățământ superior este de a pregăti studenții pentru "o viață semnificativă, profesională, socială și personală" (AACSB International, 2015, p. 2), tot mai multe instituții de învățământ superior îndreaptă misiunea lor spre activități de cercetare.

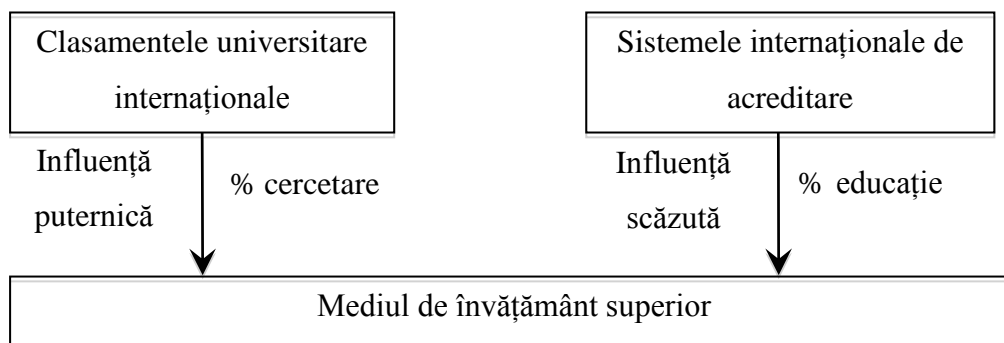

Figura 5. Influența clasamentelor și a sistemelor de acreditare asupra mediului de învățământ superior

Sursa: Proiecția autorului

Rezultatele arată că, cunoașterea, raționalitatea și alegerea strategică a instituțiilor de învățământ superior sunt inextricabil interconectate una cu alta în dorința de a supraviețui pe piață. Acest fapt oferă o indicație a procesului prin care instituțiile de învățământ superior de succes sunt capabile să susțină un avantaj competitiv: de a da o prioritate mai mare față de măsurătorile de performanță utilizate de sistemele de măsurare externe, cum ar fi clasamentele universitare. Pe parcursul perioadei în care a fost efectuat acest studiu, instituțiile de învățământ superior cu reputație au investit masiv în activități de cercetare și au angajat preponderent persoane care sunt capabile să desfășoare activități de cercetare. Astfel, analiza clasamentelor și a sistemelor de creditare, împreună cu observațiile instituțiilor de învățământ superior arată că instituțiile de succes sunt capabile să își protejeze imaginea acționând în conformitate cu presiunea de evaluare externă, fapt care sporește conștientizarea academicienilor cu privire la marea valoare a activităților de cercetare și importanța pe care o joacă în avansarea carierei lor.

Partea a patra. Managementul carierei în mediul academic

Ultima parte a tezei se referă la subiectul de gestionare a carierei în mediul academic. Schimbările care au avut loc în sectorul învățământului superior au afectat nu numai instituțiile, ci și angajații lor. Atunci când clasamentul universităților și sistemelor de acreditare s-a extins la nivel internațional, instituțiile de învățământ superior au reconstruit sisteme de evaluare internă în conformitate cu noile cerințe internaționale. Astfel, accentul acestor instituții a trecut de la un rol de dezvoltare la unul de judecată (ter Bogt și Scapens, 2012), în cazul în care măsurătorile cantitative au devenit de o importanță capitală în evaluarea activităților academice.

Folosit ca mecanism de motivare și control, sistemul de măsurare a performanței are ca scop direcționarea și alinierea acțiunilor membrilor facultăților către un standard global de excelență. Cu toate acestea, importanța acordată anumitor tipuri de activități a schimbat strategia indivizilor, precum și opțiunile lor de carieră. Clasamentele universitare au devenit un instrument puternic în procesul de evaluare a instituțiilor de învățământ superior, cu toate că se concentrează mai mult pe desfășurarea activităților de cercetare. Ca urmare, utilizarea măsurătorilor acestora asupra performanței individuale pune presiune pe membri facultăților actuale și viitoare pentru a dezvolta un interes mai mare înspre activitățile de cercetare.

Armonizarea învățământului superior european a fost pe ordinea de a zi guvernelor de mult timp (Crêt, 2011). Începând cu anul 1999, o serie de întâlniri și acorduri între țările europene au fost implementate și s-a acordat o atenție sporită pe dorința comună a mai multor țări de realizare unei comparabilități și compatibilități între sistemele europene de învățământ superior (Spațiul European al Învățământului Superior, 1999). Astăzi, aceste eforturi sunt cunoscute ca procesul de la Bologna.

Cu toate acestea, deși țările implicate au făcut schimbări majore pentru a se alinia la cerințele europene, fiecare sistem de învățământ superior are propriile particularități. În consecință, ministerele de învățământ au adoptat modificările impuse de Declarația de la Bologna prin adaptarea acestora la mediul lor cultural și tradițiile academice (Mottis, 2008). Acest lucru înseamnă că sistemele educaționale europene nu sunt identice și există diferențe între țări.

Observațiile și interviurile semi-structurate colectate pentru dezvoltarea acestei lucrări au fost efectuate în instituțiile europene, mai ales în cele franceze. Prin urmare, chiar dacă rezultatele studiului ar putea fi aplicate la alte instituții europene sau non-europene, este necesar să se descrie contextul și particularitățile mediului francez de

învățământ superior. Astfel, ultima parte a tezei cuprinde un scurt istoric al sistemului francez de învățământ superior, două modele de dezvoltare a carierei, precum și realitatea domeniului construit de academicieni percepțiilor. Deși cercetarea se desfășoară în jurul particularităților instituțiilor de învățământ superior francez, rezultatele sunt aplicabile la nivel global. Acest fapt a fost confirmat prin mai multe interviuri cu cadre universitare care au lucrat în diferite țări europene și non-europene. Deși validarea transformărilor similarităților în gestionarea carierei la nivel mondial nu a fost o condiție pentru avansarea mea de studiu, am efectuat această fază de cercetare din simplă curiozitate pentru studiile viitoare.

Anterior, a fost menționat că sistemele de măsurare a performanței actuale au afectat instituțiile de învățământ superior, misiunile și strategiile lor. Cu toate acestea, instituționalizarea acestor sisteme nu numai au transformat domeniul academic, dar au afectat, de asemenea percepția membrilor facultăților și au creat o cultură de comportament similară. Înainte de a intra în domeniul învățământului superior, persoanele construiesc o proiecție a modului de viață profesională pe care îl vor avea, ce activități vor fi interpretate și ce relații profesionale se vor dezvolta cu diferite părți interesate ale sistemului de învățământ. Totuși, imediat după ce au fost introduse pe teren, persoanele intră în contact cu alte cadre universitare și își dau seama că există o contradicție între așteptările lor și realitatea. Conversațiile pe care le au cu ceilalți aduc la viață un context diferit de cel care și l-au imaginat. Ca urmare, ei au trebuit să se adapteze la acest mediu nou descoperit în scopul de a continua cariera lor academică.

Astfel, funcțiile universitarilor s-au schimbat în mod semnificativ. Pornind de la o abordare pedagogică, menită să asigure transferul de cunoștințe, cadrele universitare au ajuns în să se concentreze în primul rând asupra activităților de cercetare, indiferent de tipul de instituție academică pentru care lucrează. Discrepanța dintre imaginea câmpului și realitatea percepută vine primordial de la sistemele de măsurare a performanțelor de utilizare. Aceste tipuri de mecanisme de control au ajutat companiile să se asigure că obiectivele și planurile lor sunt atinse. Dacă acestea ar fi adoptate în mediul învățământului superior, guvernele și instituțiile de evaluare ar avea ca scop să asigure buna funcționare a mediului de învățământ superior. Cu toate acestea, au uitat că aceste instrumente de management trebuie să fie corectate în mod constant și îmbunătățite pentru a atinge obiectivul inițial și nu schimbând complet domeniul.

Toate ființele umane aspiră să construiască o carieră de succes. Cu toate acestea, strategia de dezvoltare și implementare se bazează pe cerințele instituționale. Multe studii arată modul în care indivizii trebuie să se adapteze la noile roluri și "modul în care organizațiile vor să îi joace din corzi prin punerea lor asupra unor experiențe formale și informale de socializare" (Ibarra, 2003, p. 173). Literatura contemporană descrie elementele care contează pentru dezvoltarea și progresul carierei. Mai mult, unele studii arată influența mediului social asupra deciziei de carieră realizate de indivizi (Brousseau și colab., 1996) și a sistemelor de măsurare a performanței externe rol jucat în construirea reputației (Wędlin, 2006).

În ciuda impactului mass-mediei și a clasamentelor jucate în redefinirea rolului de organizație, foarte puțin se știe despre modul în care carierele sunt afectate de aceste instrumente externe. Această cercetare este inovatoare datorită faptului că se focusează asupra cum cineva gestionează o carieră bazată pe ceea ce societatea în care trăiește definește ca fiind "de succes". Corolarul măsurătorilor de performanță externe este analizat și condițiile care permit să se facă saltul într-o carieră individuală diferită în aceeași profesie sunt discutate. În plus, această cercetare se distinge de cele anterioare prin concentrarea asupra modului în care sistemul de măsurare a performanței acționează ca un instrument, care influențează alegerile făcute de persoane în viața lor și despre remodelare managementului carierei lor. Cerințele și aspirațiile de responsabilitate și control (Power, 1997) au condus la separarea carierei academice. Astfel, deși legislația franceză permite existența pedagogilor și a pedagogilor cercetători în instituțiile de învățământ superior, tendința în creștere este de a gestiona cariera academică spre formarea cercetătorilor deoarece cercetare este percepută ca având un statut social mai ridicat decât cel pedagogic. Direcția în care instituțiile de învățământ superior se îndreaptă, pare să fie spre eliminarea postului de profesor precum și activitățile de predare din programa angajaților cu timp complet. Cu toate acestea este posibil ca rezultatul așteptat de organizațiile externe și instituțiile de învățământ superior să nu fie cel așteptat, ci un efect al acțiunilor care au luat naștere prin efectul bulgărului de zăpadă. Ca urmare, schimbările nu se limitează la atitudinea și comportamentul indivizilor ci constă de asemenea într-o majoră reorganizare a priorităților academice care contrazice rolul tradițional al instituțiilor de învățământ superior. Rezultatul interviurilor accentuează schimbarea majoră care a avut loc în mentalitatea academicienilor. În ultimii ani, comportamentul lor a fost din ce în ce mai mult către elaborarea de articole, libertatea de gândire fiind constrânsă la

standardele științifice. Unii participanți susțin că ceea ce lipsește din imaginea activităților de cercetare este opera neștiințifică intelectuală. Cu alte cuvinte, ei accentuează deficitul de filozofi făcând distincție între aceștia și intelectualii care se concentrează pe publicarea articolelor.

Rezultatele analizei calitativă a indicatorilor împreună cu literatura de specialitate privind clasamentele și sisteme de măsurare a performanței arată că educația dispare treptat din cadrul misiunilor instituțiilor de învățământ superior. Clasamentele universitare au distrus echilibrul între activitățile pedagogice și cele de cercetare. Un motiv care explică aceste rezultate ar putea fi faptul că indicatorii de cercetare sunt ușor de măsurat și sunt disponibili la nivel global, pe când indicatorii educaționali reacționează în mod contrar. S-a dovedit că sistemele de evaluare actuale sunt eronate (Charle, 2009), dar ele nu pot fi abandonate complet. Mai degrabă, cele mai bune practici internaționale poate fi îmbunătățite prin observațiile colectate de pe teren. Pentru a evita separarea carierei de cercetare pedagogice, cadrele didactice universitare trebuie să ia parte în mod activ la elaborarea propunerilor de evaluare. În loc să se utilizeze numere abstracte pentru a explica performanțele academice, sistemele de evaluare trebuie să ia în considerare și factorii calitativi. Analiză aprofundată și de context ar trebui să fie o prioritate iar evaluatorii căutând să înțeleagă legătura dintre măsurile de performanță și rezultate lor. Aceste practici pot asigura că măsurile au efectul dorit asupra rezultatelor. După cum Charle (2009) subliniază, "acesta este momentul pentru a acționa".